

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/383/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210098
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210098.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/222/2012-71 zo dňa 7.10.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 553,20 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Čadca) v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora Ex/8565/2010 (povinný K. Z. - dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 3.5.2011 (konanie sa začalo 7.7.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, keď k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškáním viac ako 300 dní. Nesprávny úradný postup orgánu štátu navrhovateľ videl v nečinnosti, v konaní súdu s prieťahmi, napriek navrhovateľom podaných viacerých žiadostí o informáciu o stave konania dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, sťažností na prieťahy dňa 30.8.2010, 23.11.2010, 25.5.2011. Hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pritom v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 125 eur, podľa neho predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. V dotknutom období vynaložil: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu ako dôsledok jeho nesústreďenej činnosti je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík: neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. On v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu včas a efektívne mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva.

Akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane ich majiteľov, ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ videl v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil sumu 553,20 eur, výpočet tohto nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu vychádza z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR v nálezoč v prípade priznania finančného zadosťučinenia za konštatované prietahy všeobecnými súdmi v civilných konaniach.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 4Er/492/2010 mal preukázané, že navrhovateľ si svoj peňažný nárok vo výške 331,94 eur (poskytnutý úver) zvýšený o poplatok 289,45 eur, v celkovej sume 521,39 eur vyvodil zo zmluvy o úvere uzavretej s povinným dňa 28.8.2008. Exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný 26.4.2010 (právoplatný 17.5.2010), žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdny exekútor doručil súdu 13.8.2010, o žiadosti okresný súd rozhodol 22.3.2011.

Okresný súd prioritne pri právnom posúdení postupu exekučného súdu vychádzal z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení do 1.6.2010 a od 1.6.2010, v zmysle označeného ustanovenia lehota 15 dní na vydanie poverenia od doručenia žiadosti neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Navyše v súdnej veci okresný súd nevydal poverenie, ale žiadosť zamietol a následne exekučné konanie zastavil. Okresný súd mal za to, že k prietahom v exekučnom konaní nedošlo, nakoľko zákonná 15 dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie pre exekútora vydá. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny. Navyše za nesprávny postup okresný súd nepovažoval (nevyhodnotil) ani procesný postup exekučného súdu pred vydaním rozhodnutia, keďže všetky postupy súdu smerovali k vydaniu rozhodnutia a napokon navrhovateľ proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2011. Navrhovateľ nepredložil ani rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie súdu zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a ktorým by bol súd viazaný. Na tomto základe súd prvého stupňa ustálil zákonnosť rozhodnutia, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť exekútora na vydanie poverenia.

Súd prvého stupňa postupujúc podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom konštatoval neexistenciu prvej (prioritnej) podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Navrhovateľ nepreukázal nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky zodpovednostného vzťahu štátu za nesprávny úradný postup musia byť splnené kumulatívne, je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok zodpovednostného vzťahu (vznik a existenciu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla). Navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok na náhradu nemajetkovej ujmy, navyše navrhovateľ pri poskytovaní úverov koná v rozpore s dobrými mravmi z pohľadu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď opakovane a v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Následne nebolo možné konštatovať, žeby na strane navrhovateľa nastala morálna ujma, žeby postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorým uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Okresný

súd poukazuje aj na insolventnú situáciu dlžníka, ktorý prestal splácať dlh už po uzavretí úverovej zmluvy a nie až po rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Z exekučného spisu ďalej vyplynulo, že zmluva o úvere bola uzavretá s povinným dňa 28.8.2008, svoj dlh povinný riadne neplatil, navrhovateľ návrh na vydanie exekučného titulu podal až 24.2.2010, rozhodcovský rozsudok bol vykonateľný 20.5.2010. Žiadosť o vydanie poverenia podal navrhovateľ až dňa 13.8.2010, čo znamená, že s oneskorením uplatňoval svoje práva voči povinnému.

V konaní odporca proti uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania, uvedenou námietkou súd prvého stupňa sa aj zaoberal, konštatoval podanie návrhu v zákonnej lehote. Navrhovateľ mohol svoje právo prvýkrát uplatniť 12.4.2011, trojročná premlčacia lehota by uplynula dňa 12.4.2014.

Okresný súd rozhodoval aj o procesnom návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Súd konštatoval neexistenciu dôvodu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Rozhodovanie v merite veci nezáviselo od otázky, ktorú by súd nebol oprávnený v konaní riešiť. Nadriadený súd rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu nie na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O.s.p. z dôvodu uvedených v § 14 ods. 1 O.s.p. predložili vec predsedovi okresného súdu, ten následne predložil vec nadriadenému súdu na rozhodnutie. Otázka zákonného sudcu je vyriešená, neexistuje rozhodnutie, ktorým by v súdnej veci mala byť vylúčená zákonná sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci.

Súd konštatoval neexistenciu dôvodov na prerušenie konania aj z pohľadu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Označené ustanovenie je fakultatívne, umožňuje súdu konanie prerušiť. Otázka zákonného sudcu bola vyriešená zákonným postupom. Sudkyňa prejednávajúca vec nie je vylúčená z rozhodovania veci a navyše navrhovateľ namieta nesprávny úradný postup súdu, resp. prieťahy v konaní, preto prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom návrhu, ktorý navrhovateľ vo veci podal. Na jednej strane navrhovateľ tvrdí prieťahy v exekučnom konaní a sám tieto prieťahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov v rozpore s účelom samotného konania.

Okresný súd vec prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Dôvod pre odročenie pojednávania vznesený navrhovateľom nepovažoval za dôvod závažný, navyše návrh na odročenie pojednávania nemal náležitosti návrhu podľa § 119 O.s.p.

O náhrade trov prvostupňového konania okresný súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Konštatoval úspech odporcu v konaní a na tomto základe i jeho právo na náhradu trov prvostupňového konania. Odporca, i keď si uplatnil právo na náhradu trov, tieto v zákonnej trojdňovej lehote nevyčísli. Z tohto dôvodu okresný súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal prioritne, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené.

V konkrétnostiach namietal aplikáciu postupu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., a na tomto základe prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, nemohol preto súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ citoval obsahové znenie ustanovenia § 15, § 14 ods. 1, O.s.p. namietajúc vydanie rozhodnutia nie nestranným sudcom. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v návrhu na začatie konania), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach jeho (odvolateľa) a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor je podporovaný i rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Trnave, napr. v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012 sp. zn. 11NcC/46/2012-24 v právne

a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda. Obdobne rozhodovali v skutkovo a právne rovnakých veciach Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí nezákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000).

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu (navrhovateľa), osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Okresný súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Odvolateľ argumentoval ďalej, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozhodnutia, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie bola porušená zásada kontradiktórnosti súdneho konania. On ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa pritom neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poukazoval i na to, že za situácie, keď odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b/ O.s.p., skutkovým základom pritom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav.

Odvolateľ namietal i nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v otázke hodnotenia tak majetkovej ako i nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako je tomu tak i v prípade chýbajúcich dôvodov pri záveroch o nepreukázaní nemajetkovej ujmy. On hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Na jednej strane súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody, preto rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Práve

všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa, nerešpektovanie zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil súd v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p., a vec správne právne aj posúdil. Rozhodnutie okresného súdu po obsahovej stránke zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové a právne významné otázky, na základe ktorých súdenú vec uzavrel.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namietal nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, uznesením nadriadeného súdu - Krajského súdu v Žiline č.k. 5NcC/298/2013-15 zo dňa 18.3.2013, z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená nebola. Označené uznesenie nadriadeného súdu právny zástupca navrhovateľa prevzal 24.4.2013. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Andrea Kubjatková (ktorá vec prejednala a meritórne aj rozhodla) mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Obdobný záver platí i vo vzťahu k procesnému návrhu navrhovateľa na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/, § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Je jednoznačné, že otázka zákonného sudcu ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa (ale i ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu) bola vyriešená rozhodnutím nadriadeného súdu. Neexistoval preto dôvod pre prerušenie konania či už podľa § 109 ods. 1 písm. b/ resp. podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uvedené procesné otázky súd prvého stupňa v písomnom odôvodnení rozhodnutia riadne vyargumentoval, zodpovedal, odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa v uvedených procesných otázkach a ňu aj poukazuje. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor i na to, aby na meritórnym pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany, bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využije alebo nie.

Súd prvého stupňa vychádzal v dôkaznom konaní z návrhu na vykonanie dokazovania uplatnený navrhovateľom priamo v návrhu na začatie konania. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku okresný súd zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu (sp. zn. súdneho exekútora Ex 8565/2010, u OS 4Er/492/2010), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania odpovede na otázky z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Právny záver okresného súdu vychádzajúci z aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku, konkrétne z ustanovenia § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 1.6.2010 a od 1.6.2010 má svoj zákonný rámec. V zmysle označených ustanovení totiž viazanosť exekučného súdu lehotou 15 dní na vydanie poverenia

od doručenia žiadosti súdneho exekútora platí v prípade pozitívneho záveru, t.j. v prípade, ak exekučný súd poverenie pre súdneho exekútora vydá. Exekučný súd nie je viazaný uvedenou lehotou v prípade, ak žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia zamietne, ako sa to stalo i v súdnej veci. Napokon konštatácia okresného súdu o bezprieťahovom konaní exekučného súdu pri procesných úkonoch smerujúcich k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia má svoj právny základ a oporu vo vykonanom dokazovaní. Napokon správne uvádza okresný súd (tento záver vyplýva aj z obsahu exekučného spisu), že proti zamietajúcemu rozhodnutiu navrhovateľ (v pozícii oprávneného v exekučnom konaní) odvolanie nepodal. Uvedená procesná situácia v exekučnom konaní svedčí o tom, že sám oprávnený nemal záujem riadnym opravným prostriedkom sa domáhať revidovania súdneho rozhodnutia. Neexistuje teda nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. taký procesný postup, ktorý by zakladal nesprávne rozhodnutie.

Zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup je zodpovednosťou objektívnou, zákon č. 514/2003 Z.z. v účinnom znení do 31.12.2012 si vyžaduje pre splnenie zákonných podmienok tohto zodpovednostného vzťahu kumulatívne splnenie všetkých zákonných podmienok. Stačí, ak nie je splnená jedna zákonom požadovaná podmienka, už nie je naplnený zodpovednostný vzťah štátu. V súdnej veci je jednoznačné, že nebol splnený primárny základný predpoklad zodpovednostného vzťahu - neexistuje nesprávny úradný postup. Vzhľadom na tento konštatovaný záver je potom bez právneho významu skúmať ďalšie zložky zodpovednostného vzťahu : vznik škody a jej výšku, príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Uvedený záver je v celom rozsahu opodstatnený aj pri hodnotení otázky nemajetkovej ujmy.

Rozsah a obsah vykonaného dokazovania okresný súd si neustálil sám. Vychádzal z priority navrhovateľom označeného dôkazu a to z obsahu exekučného spisu (navrhovateľ spis označil v návrhu na začatie konania podľa spisovej značky súdneho exekútora) ktorý pre účely konania okresný súd pripojil, oboznámil sa s jeho obsahom v konkrétnostiach na meritórnom pojednávaní.

Neexistoval dôvod pre aplikáciu postupu okresného súdu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Odporca predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu a aj za stavu, že uvedené podanie odporcu súd nedoručoval navrhovateľovi, skutkové argumentácie sú mu známe z ďalších skutkovo a právne obdobných sporov, ktoré u okresných súdov v tisíckach konaniach navrhovateľ založil.

Ďalšie odvolacie argumentácie neboli spôsobilé vyvrátiť vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu.

Rozhodovanie okresného súdu o trovách prvostupňového konania má oporu v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom náhradu trov odvolacieho konania krajský súd nepriznal, keďže navrhovateľ v odvolacom konaní úspech nemal a odporca - úspešný účastník si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e .**